JO, ELVIS RIBOLDI

I EL FALS CULPABLE

BONO BIDARI

novel·lagràfica

Primera edició: setembre del 2013

Disseny de coberta: Xavier Peralta

Edició: Marcelo E. Mazzanti
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2013, Ramon Cabrera, Daniel Cerdà, Jaume Copons i Òscar Julve,
pel text i les il·lustracions
Autors representats per Silvia Bastos, S.L. Agència literària
© 2013, La Galera, SAU Editorial,
per l'edició en llengua catalana

Totes les obres, cançons, etc., citades,
són propietat dels seus autors respectius.

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95 - 08019 Barcelona
www.lagalera.cat
lagalera@grec.cat

Imprès a Reinbook
Avda. Barcelona, 260
Polígon industrial El Pla
08750 Molins de Rei

Dipòsit legal: B-15.753-2013
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-4773-5

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

1
Totes les esbroncades acaben malament i aquesta acaba pitjor

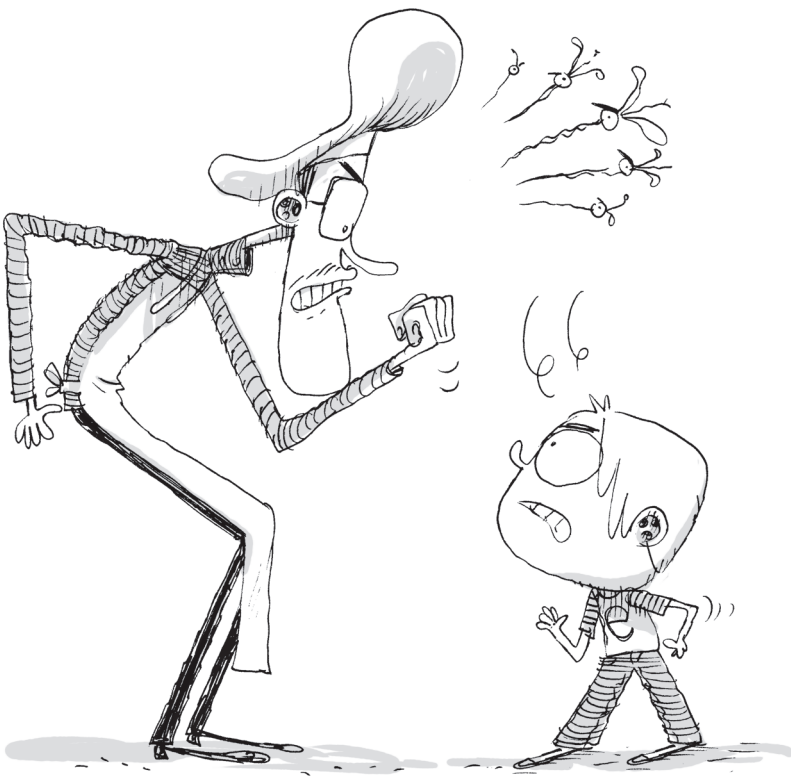

Les esbroncades entre el meu pare i jo són una constant a la meva vida. Però de totes les esbroncades que recordo, aquesta és la que va acabar pitjor. Tot va començar quan vaig perdre els diners que m'havien donat per pagar una excursió de l'escola. No volia ni imaginar-me què diria la Jennifer si no li portava els diners. Bé, no volia imaginar-m'ho, però finalment m'ho vaig imaginar.

Per evitar tenir un problema amb la Jennifer, vaig decidir explicar a casa el que m'havia passat i això va fer que la cosa s'emboliqués una mica.

A mi em va semblar que la part més difícil ja estava superada, però quan els vaig dir als meus pares que havien de tornar a donar diners per pagar l'excursió, al meu pare li va agafar un atac de nervis, es va posar a parlar sense parar i li va agafar un tic en un ull.

Després d'uns quants crits, la meva mare va obligar el meu pare a respirar profundament, i el meu pare va accedir a anar al caixer. La meva mare i jo vam seure davant de la tele per esperar-lo. Vam veure dues sèries de televisió, tres concursos, molts anuncis i el sorteig diari del cupó quiterià.

Com que el meu pare no arribava, la meva mare i jo vam seguir mirant la tele com zombis i gaudint de tot el que sortia per la pantalla. El que va ser menys original van ser la notícies, perquè, com tothom sap, els guionistes de les notícies són terribles.

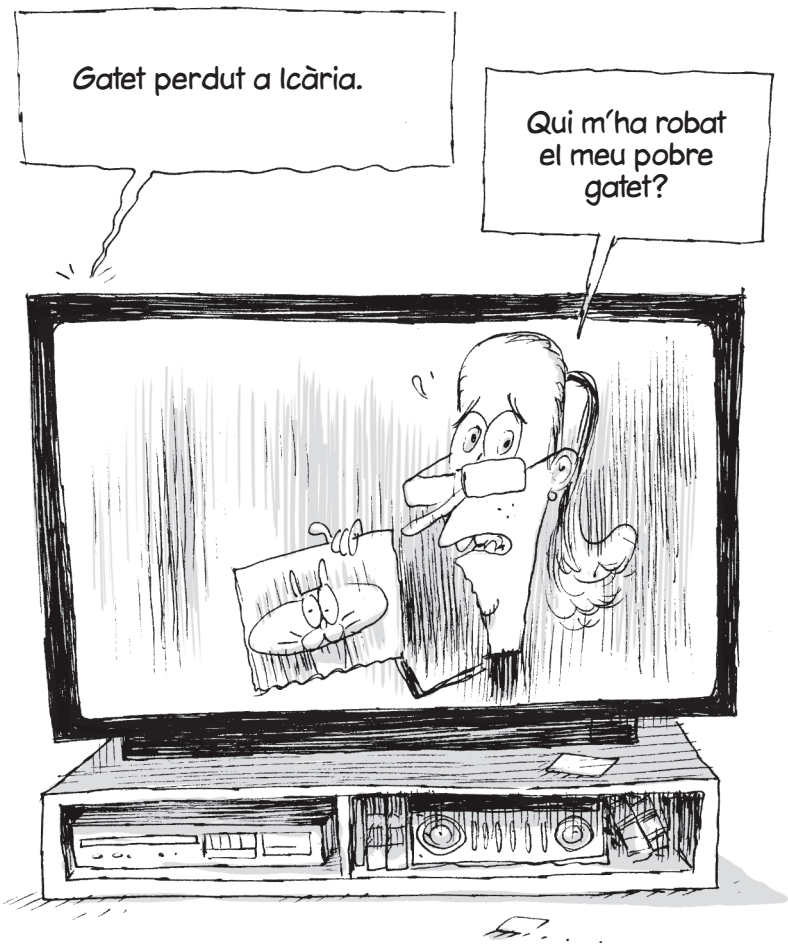

El ministre d'educació de Quitèria creu que el *moobing* és un ball modern.
Tararí, tararà!
L'actriu Irene Blanche de 110 anys interpretarà el paper de Heidi.
Avi, digue'm tu...!
El consum de frankfurts es dispara a Icària.

I aleshores, de cop, vaig veure el meu pare a la tele. Ràpidament vaig avisar la meva mare, que en aquell moment estava al lavabo, i el que vam veure a continuació ens va deixar perplexos.

...Encara no se sap res dels diners i el cap de policia no ho veu clar.
BAN
Efectivament, no ho veig gens clar, però a en Leònides Riboldi, com a mínim, li cauran 28 anys de presó.
I el propietari del banc i amo d'aquesta cadena de televisió, l'honorable professor Pinkerton, ha declarat:
Robar un banc! Ja no hi ha decència! On anirem a parar?

A mi em va semblar meravellós que per pagar la meva excursió el meu pare s'hagués convertit en un lladre de bancs. Quants nens poden dir que el seu pare roba bancs? Però la meva mare es va posar força nerviosa.

La meva mare em va assegurar que el meu pare era incapaç de robar. I em va explicar que una vegada li va donar el canvi malament a una clienta i es va quedar amb dos cèntims de més. Va estar setmanes sense poder dormir. Finalment, com que no va recordar a qui li havia donat malament el canvi, es va passar tot l'any retornant dos cèntims de més a tots els seus clients.

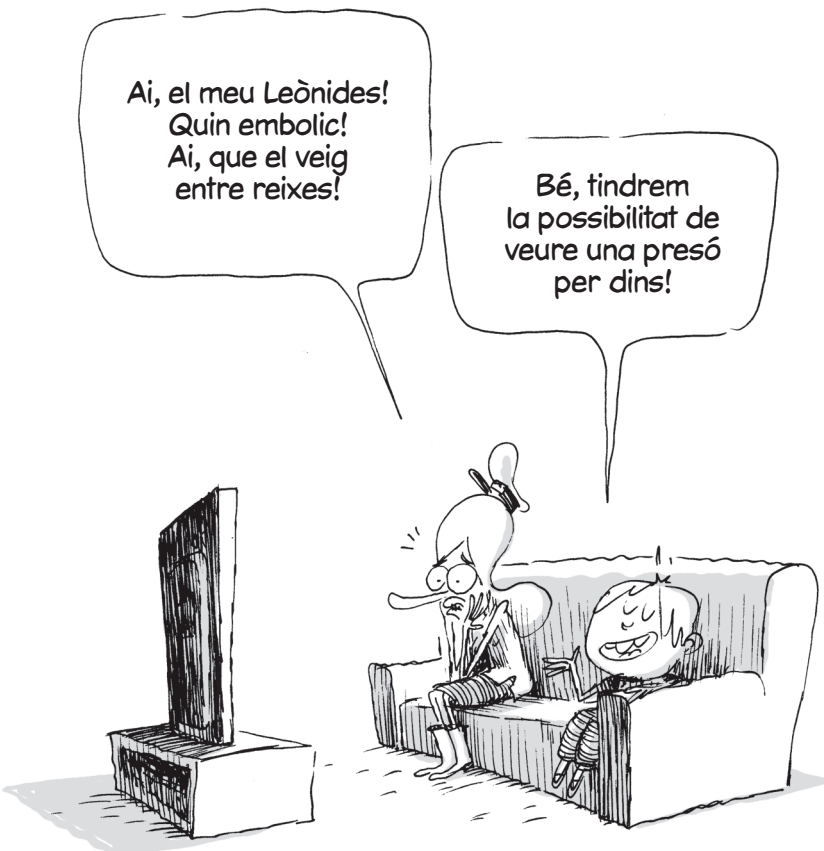

Tens mono d'Elvis?

No et perdis:

I no et perdis:

Jo, Elvis Riboldi,
i Murfi l'extraterrestre

I tampoc et perdis anant a la llibreria!